

Sygn. akt XI W 5674/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokolant: Anna Urbańska

przy udziale oskarżyciela K. K. (1), K. P.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 5 marca i 14 kwietnia 2015 roku w W.

sprawy **J. C. z domu S.**

córki P. i C. z domu K.

urodzonej dnia (...) w B.

obwinionej o to, że:

w dniu 29 lipca 2013 r., o godz. 13:49 na ul. (...) w W., kierując pojazdem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosowała się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B – 33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h” i przekroczyła dozwoloną prędkość o 30 km/h, co zostało zarejestrowane za pomocą urządzenia do pomiaru prędkości (...),

tj. o wykroczenie z art. 92a KW w związku z § 27.1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dn. 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych /Dz. U. Nr 170 poz. 1393/,

orzeka

I. obwinioną **J. C.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw skazuje ją na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 24 § 1 i § 3 kw wymierza obwinionej karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 902,94 (dziewięćset dwa złote 94/100) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 5674/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 lipca 2013 r. o godz. 13:49 na ulicy (...) w W., urządzenie do pomiaru prędkości M. C. wykonało fotografię pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do obowiązującego na drodze

ograniczenia prędkości – przekroczył dopuszczalną prędkość o 30 km/h. Pojazd ten poruszał się z prędkością 80 km/h w miejscu, gdzie dopuszczalna maksymalna prędkość określona znakiem drogowym B-33 to 50 km/h. Urządzenie do pomiaru prędkości, które automatycznie wykonało fotografię pojazdu posiadało aktualne świadectwo legalizacji, ważne do dnia 31 października 2013 r. Pojazdem tym kierowała kobieta obwiniona J. C., będąca również właścicielką przedmiotowego pojazdu. Obwiniona nie była karana za wykroczenia w ruchu drogowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: notatki urzędowe (k.1, 31, 32, 33), fotografię z urzędu M. C. (k.4), świadectwo legalizacji (k. 5), informację z Urzędu Miasta O. (k. 15-16), informację o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 71), opinię wydaną na podstawie ekspertyzy kryminalistycznej z zakresu badań antropologicznych (k. 91-95 akt).

Obwiniona nie złożyła w toku postępowania wyjaśnień, nie nadesłała ich również w trybie art. 67§3 kw. Nie potwierdziła również w żaden inny sposób (na przykład wypełniając oświadczenie o przyjęciu mandatu karnego), aby popełniła zarzucane jej wykroczenie.

Wobec braku podstaw do umorzenia postępowania wnioski obwinionej w tym zakresie zostały oddalone przed otwarciem przewodu sądowego.

Sąd zważył, co następuje:

Wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego pozwoliły na ustalenie bez najmniejszych wątpliwości, iż osobą kierującą pojazdem marki S. numer rejestracyjny (...) w dniu 29 lipca 2013 roku o godzinie 13.49 na ulicy (...) w W. była obwiniona J. C. i to ona popełniła wykroczenie polegające na przekroczeniu dopuszczalnej, określonej znakiem drogowym prędkości. Wskazuje na to dokumentacja fotograficzna wykonana przez posiadające ważne świadectwo legalizacji urządzenie M. C. oraz pisemna opinia biegłego antropologa. Zdaniem Sądu wizerunek kierowcy pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...), utrwalony na fotografii z fotoradaru (fotografia w aktach sprawy oraz na płycie CD odtworzonej na rozprawie) jest podobny do wizerunku J. C. znajdującym się na zdjęciu dołączonym do wniosku o wydanie dowodu osobistego (k. 16). Podobieństwo osób na obu fotografiach zostało ocenione przez biegłego antropologa sądowego – B. M.. Biegły na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy dokonał analizy porównawczej zdjęcia z fotoradaru, przedstawiającego sprawcę wykroczenia, zapisanego w formie elektronicznej na płycie cd oraz czarno-białej kserokopii fotografii złożonej podczas ubiegania się przez obwinioną o wydanie dowodu osobistego. Biegły realizując badania porównawcze zdjęć osoby kierującej pojazdem oraz obwinionej J. C. stwierdził, że większość możliwych do analizy cech morfologicznych twarzy i głowy nieznaney osoby kierującej samochodem S. wykazuje znaczące podobieństwa, natomiast część cech jest przesłoniętych dużymi okularami przeciwsłonecznymi. Biegły, uwzględniając cechy silnie dystynktywne wskazał, iż z wysokim prawdopodobieństwem na zdjęciu z fotoradaru znajdowała się J. C.. We wnioskach biegły zaznaczył, że większość analizowanych przez niego cech morfologicznych głowy i twarzy jest bardzo podobnie ukształtowanych zarówno u osoby kierującej pojazdem, jaki i u obwinionej. Biegły wykazał, że należy stwierdzić z wysokim prawdopodobieństwem, że kierowcą, uwidocznionym na zdjęciu z fotoradaru jest J. C.. Opinia z wysokim prawdopodobieństwem wskazuje, że cechy osoby identyfikowanej i porównywanej są identyczne, brak jest cech odmiennie ukształtowanych, a na twarzach obu osób nie ma znamion indywidualnych. Taka sytuacja zdaniem biegłego antropologa ma miejsce w niniejszej sprawie.

Bez wątplenia należy przyjąć, że przedmiotowa opinia antropologiczna została sporządzona w sposób rzetelny przez osobę, której kompetencje nie budzą wątpliwości. Opinia jest spójna wewnętrznie i opiera się na poczynionych ustaleniach faktycznych, udokumentowanych w aktach sprawy. Należy ponadto zaznaczyć, że żadna ze stron, biorących udział w postępowaniu nie zakwestionowała rzetelności opinii. Nie ma więc podstaw do kwestionowania wiarygodności opisanego środka dowodowego.

W szczególności należy uznać za spowodowane omyłką pisarską stwierdzenie z pkt e opinii, iż w niniejszej sprawie ma miejsce sytuacja, kiedy wydana opinia jest na niskim poziomie prawdopodobieństwa. Wskazuje na to zawarta w opinii analiza opisowa cech morfologicznych głowy i twarzy J. C. oraz głowy i twarzy kobiety z za kierownicy, z których część możliwa do porównania, z uwagi na widoczność, jest identyczna. Również sam biegły w pkt 3 str 4 opinii stwierdził,

iż z wysokim prawdopodobieństwem należy stwierdzić, że za kierownicą samochodu S. siedzi J. C.. Następnie w pkt. 4 c stwierdził iż w niniejszej sprawie możliwe było wydanie opinii z wysokim prawdopodobieństwem.

Na podstawie zasad doświadczenia życiowego stwierdzić można, iż najczęściej z pojazdów korzystają osoby będące ich właścicielami. W niniejszej sprawie właścicielką przedmiotowego pojazdu jest obwiniona J. C., na zdjęciu widać, iż kieruje nim kobieta, bez wiedzy specjalnej i żadnych specjalistycznych urządzeń stwierdzić można, iż kierująca pojazdem jest podobna do kobiety na zdjęciu nadesłanym przez Urząd Miasta O., przedstawiającym wizerunek J. C.. Nadto nie przypadkiem obwiniona poruszała się zapewne tzw. W., pozwalającą na wjazd na Most Ł. i dalej jazdę do O. na przykład ul. (...).

Należy zauważyć, że wskazane przez obwinioną w toku postępowania zastrzeżenia natury prawnej oparte są na błędnej analizie prawnej stanu faktycznego.

Należy zauważyć, że czynem, wskazanym we wniosku o ukaranie, skierowanym przez Straż Miejską do Sądu jest niezastosowanie się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym b-33, określone w art. 92a kw.

Na podstawie art. 17§3 k.p.w. Strażom Gminnym(Miejskim) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego, jeżeli w zakresie swojego działania, w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły wykroczenia i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie. Istotne jest bowiem, aby czyn został ujawniony w ramach działań przynależnych danemu organowi przy wykonywaniu jego urzędowych czynności, które określają ustawy dotyczące poszczególnych organów w tym także w toku czynności wyjaśniających podjętych po ujawnieniu.

(...)(Miejska) jako organ procesowy, może prowadzić czynności wyjaśniające oraz kierować do Sądu wnioski o ukaranie, o ile dane wykroczenie należy do zakresu jej działania. Gdy chodzi o wykroczenia w ruchu drogowym, to zakres ten wyznacza art. 129b ust 2 P..

Jeżeli wykroczenie zostało ujawnione przez (...) Gminną(Miejską) przy użyciu urządzenia rejestrującego, a pomiar został wykonany na terenie jej właściwości, to jest ona uprawniona do kierowania wniosków o ukaranie za wykroczenie z art. 92a kw.

wykroczenia tj. art. 17§3 przyznają strażom gminnym uprawnienia oskarżycieli publicznych tylko wówczas, gdy w zakresie swojego działania ujawniły wykroczenie i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie do Sądu.

Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, że Straż Miejska była w niniejszej sprawie uprawniona do skierowania do Sądu wniosku o ukaranie za wykroczenie określone w art. 92akw, ponieważ należy ono do zakresu jej działania.

Powołane przez obwinioną orzeczenie SN nie służy poparciu argumentów, świadczących o braku winy za czyn z art. 92a kw.

Ponadto wskazywany przez obwinioną wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12.03.2014 jest całkowicie bezprzedmiotowy w kwestii rozpatrywania czynu z art. 92a kw. W wyroku bowiem trybunał bada zgodność z konstytucją art. 96§3 kw – tj. zachowania, polegającego na niewskazaniu na żądanie uprawnionego organu osoby, której powierzono pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Trybunał stwierdził, że nie na podstaw prawnych adresowania do właściciela lub posiadacza pojazdu przez uprawniony organ alternatywnego żądania wskazania, komu został powierzony pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie albo przyjęcia mandatu karnego za popełnione wykroczenie drogowe. Jeżeli organ nie ma pewności, kto jest sprawcą wykroczenia drogowego, nie może jednocześnie podejmować czynności zmierzających w kierunku ujawnienia innego sprawcy wykroczenia. Z drugiej strony, jeżeli organ ma wątpliwości co do tego czy sprawcą wykroczenia jest właściciel lub posiadacz pojazdu, to nie może go ukarać mandatem karnym. Zdaniem Trybunału, w przypadku, kiedy właściciel lub posiadacz pojazdu nie wskaże komu powierzył pojazd do kierowania lub używania, naraża się na odpowiedzialność za wykroczenie określone w art. 96§3 kw. Jak wskazano wyżej, niniejszy czyn nie jest jednak przedmiotem prowadzonego postępowania.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wiarygodności ani rzetelności dokumentów i innych dowodów ujawnionych na rozprawie bez ich odczytywania w trybie art. 76 § 1 kpw. Dokumenty powyższe zredagowane zostały przez funkcjonariuszy publicznych oraz urzędników państwowych w związku z pełnieniem czynności służbowych, w zakresie ich uprawnień i ustawowych kompetencji.

Czyn z art. 92a Kodeksu wykroczeń popełnia ten, kto prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym.

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala na bezsprzeczne stwierdzenie, że J. C. popełniła czyn, którego znamiona opisane są w wyżej przytoczonym przepisie. Zarówno fotografia wykonana przez posiadające aktualne świadectwo legalizacji pierwotnej urządzenie, służące do rejestrowania pojazdów przekraczających dopuszczalną prędkość – M. C., jak i opinia biegłego antropologa – są w tym wypadku dowodami kluczowym, których wiarygodności nie sposób zaprzeczyć.

Brak danych wskazujących na to, aby poczytalność obwinionej była ograniczona lub zniesiona.

Przekraczanie dopuszczalnej znakami drogowymi prędkości godzi w istotne dobro, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji. Należy zwrócić uwagę, że obwiniona przekroczyła dopuszczalną prędkość znacznie, bo aż o 30 km/h. Liczba uczestników ruchu drogowego, czy to poruszających się różnorodnymi pojazdami mechanicznymi czy też pieszych stale się zwiększa. Przestrzeganie zasad, jakie są wprowadzone aby zredukować niebezpieczeństwo zdarzenia drogowego, w którym może dojść do realnego zagrożenia ludzkiego życia i zdrowia jest więc wyjątkowo istotne. Powyższe wskazuje na wymierną społeczną szkodliwość czynów obwinionej.

Należy stwierdzić, że J. C. dopuściła się popełnienia czynu, którego znamiona opisane są w stosownej ustawie, w zawinięciu, przy czym czyn jej był społecznie szkodliwy. Wszystko to stanowi o przypisaniu jej odpowiedzialności w zakresie popełnienia zarzucanego wykroczenia z art. 92a kw.

Sąd wymierzając karę za popełnione wykroczenie kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru zawartymi w art. 33 kw. W ocenie sądu kara grzywny w wysokości 500 złotych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości, stopnia winy obwinionej oraz osiągniętych przez nią zarobków. Stopień naruszonych reguł ostrożności był znaczny, biorąc pod uwagę ilość wypadków drogowych, do których dochodzi na polskich drogach każdego roku i których przyczyną jest niedostosowanie prędkości pojazdu do warunków panujących na drodze. W ocenie Sądu zastosowana sankcja spełni także swoje cele w zakresie prewencji generalnej oraz będzie wystarczająca, aby J. C. nie popełniła podobnego wykroczenia ponownie i przestrzegała zasad ruchu drogowego. Pomimo przekroczenia przez obwinioną prędkości o 30 km/h w obszarze zabudowanym Sąd wymierzył karę bliższą dolnych granic ustawowego zagrożenia mając na uwadze fakt, iż obwinione nie figuruje w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw. Zasadą jest obciążenie obwinionego kosztami postępowania w wypadku skazania, w toku postępowania nie uzyskano informacji nie pozwalających na takie rozstrzygnięcie. W skład kosztów sądowych, którymi została obciążona obwiniona wchodzi: 802,94 zł- koszt uzyskania opinii biegłego antropologa, 100 zł- zryczałtowane wydatki Skarbu Państwa w sprawach o wykroczenia w postępowaniu zwyczajnym – zasądzone od obwinionej na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. 2001.118.1269).

Wysokość opłaty ustalono w oparciu o art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. 1983, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) jako 10% od orzeczonej kary grzywny.